

Oğlan ve Sihirli Keçi

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Sihirli Keçi

Ebru Mina TOMURCUK

Geniş, yemyeşil bir vadinin kıyısındaki güneşli bir köyde, Leo adında bir oğlan annesiyle yaşıyordu. Leo'nun sıcak kahverengi teni, kısa kıvırcık siyah saçları ve merakla parlayan büyük, koyu kahverengi gözleri vardı. Solmuş mavi bir tunik giyiyor ve hardal sarısı küçük bir omuz çantası taşıyordu. Her gün tarlaları ve dereleri keşfeder, hep yeni bir şeyler arardı.

Bir sabah Leo daha önce hiç görmediđi dar bir patıkayı izledi. Patika, tuhaf bir keçinin sessizce durduđu serin, gölgeli bir koruluđa çıkıyordu. Keçinin krem beyazı tüylü bir postu, yumuşak gri bir burnu ve hafifçe parlayan kehribar rengi gözleri vardı. Boynunda küçük pirinç bir çingırağın asılı olduđu kırmızı örgülü bir ip vardı.

Keçinin kısa, kıvrık boynuzlarında soluk altın rengi sarmallar vardı ve gümüş toynakları yere vurduğunda parlıyordu. Leo diz çöküp bir tutam tatlı ot uzattı. Keçi otu kemirdi ve eline burnunu sürttü. "Merhaba," diye fısıldadı Leo. "Nereden geldin?" Keçi sadece parlayan gözlerini kırptı ve gümüş toynağını yere vurdu.

Leo'nun şaşkınlığına, toynağın yere çarptığı yerden küçük bir su damlacığı fışkırdı. "Su bulabiliyorsun!" diye soluğu kesildi Leo'nun. Keçi çingırağını şingırdattı ve yeniden yere vurdu; küçük bir su birikintisi oluştu. Leo sevinçle güldü. "Sen sihirli bir keçisin!" dedi. Keçi sanki evet der gibi başını eğdi.

Keçi, ıngırağı hafifçe şıngırdayarak Leo'nun peşinden eve gitti. Leo'nun annesi onlara ekmek ve süt verdi. "Ne kadar uysal bir arkadaş," dedi. Leo, parlayan toynaklarından dolayı keçiye Pırlıltı adını verdi. Pırlıltı sevinçle yere vurdu ve avluda küçük bir fıskiye fışkırdı. Leo ellerini ııırttı. "Nereye gidersek gidelim suyumuz olacak!" diye sevindi.

Ertesi gün Leo ve Pırlıtlı keşfe çıktılar. Tarlaların ve tepelerin yanından geçip yüksek ahşap bir çitin önüne geldiler. Çitin arkasında sıra sıra ağaçların olduğu bir meyve bahçesi vardı. Ama ağaçlar üzgün ve kuru görünüyordu. Yaprakları kahverengi ve kıvrılmıştı, toprak ise eski bir çömlek gibi çatlamıştı. Leo'nun gülümsemesi soldu.

Yamalı kahverengi cübbeli ve geniş hasır şapkalı yaşlı bir adam, ahşap bir bastona yaslanmıştı. Zeytin rengi teni buruş buruştu ve solgun yeşil gözleri yorgun görünüyordu. "Hoş geldin, genç dostum," dedi. "Ben bahçıvanım. Ağaçlarım susamış ama pınar kurudu. Onlara verecek suyum yok."

Leo sarkmış ağaçlara baktı ve yüreğinde bir sızı hissetti. "Yardım edebiliriz!" dedi. "Keçim su bulabilir." Bahçıvan incecik gri kaşlarını kaldırdı. "Bulabilir mi?" diye sordu. Pırıltı öne çıktı ve kuru toprağı kokladı. Keçinin kehribar rengi gözleri daha da parladı. Sıraların yanında yavaşça yürüdü, gümüş toynakları sert toprakta tıkırdadı.

Pırıltı en yaşlı ağacın yanında durdu. Toynağını bir, iki, üç kez yere vurdu. Toprak titredi ve birden taze bir pınar fışkırdı! Berrak su kaynayıp sıçrayarak küçük bir su birikintisi oluşturdu. "Su!" diye bağırdı Leo. Bahçıvanın yorgun yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Bir pınar! Gizli bir pınar!" diye haykırdı, bastonuna yaslanarak.

Leo ve bahçivan suyu ağaçlara yönlendirmek için küçük kanallar kazdılar. Pırıltı toynağını yeniden yere vurdu ve daha çok pınar belirdi. Su küçük dereler halinde akarak her ağacın köküne ulaştı. Kuru toprak iştahla suyu içti. Bahçivan ahşap bir kova getirip en uzaktaki ağaçlara su taşıdı. "Acele etmeliyiz," dedi. "Ağaçlar çok susamış."

Leo sarı omuz çantasını suyla doldurup en küçük ağaçlara döktü. Pırlıtlı yanında koşuyor, daha çok pınar oluşturmak için toynağını yere vuruyordu. Yaşlı adamın bastonu neşeli bir ritimle yere vuruyordu. "Burada yeniden su göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Sen ve keçin bir armağansınız." Leo gülümsedi ama derin derin düşünüyordu.

Su toprağa işledikçe harika bir şey oldu. Kahverengi yapraklar açılmaya başladı ve yeşile döndü. Dallarda küçük tomurcuklar belirdi. "Bak!" diye işaret etti Leo. Bahçıvan güldü. "Ağaçlar uyanıyor!" dedi. Pırıltı çingırağını şingırdattı ve yere vurdu; güneş ışığında hafif bir su yağmuru parıldadı. Meyve bahçesi yeniden canlanıyordu.

Leo önce Pırlı'tı'ya, sonra bahçivana baktı. "Keçimin sihri özel," dedi. "Ama en iyisi onu başkalarına yardım etmek için kullandığımızda." Bahçivan başını salladı. "Bilmesi gereken akıllıca bir şey bu," dedi. "Armağanın bahçemi kurtardı. Teşekkürler, Leo." Pırlı Leo'nun eline burnunu sürttü ve Leo kendini sıcacık ve gururlu hissetti.

Haftalar geçti ve meyve bahçesi çiçek açtı. Elmalar kırmızı ve yuvarlak büyüdü, dallar meyveyle doldu. Bahçıvan sepetleri doldurup bütün köyle paylaştı. İnsanlar sihirli pınarı görmek için uzaklardan geldiler. Leo ve Pırıltı sık sık ziyarete geldiler ve bahçıvan en büyük elmayı hep onlara ayırdı.

Bahçıvan Leo'ya küçük bir kese elma çekirdeği verdi. "Bunları bahçene ek," dedi. "Ve unutma, bir armağan en iyi paylaşıldığında büyür." Leo çekirdekleri ekti ve kısa süre sonra kendi küçük ağaçları büyümeye başladı. Pırlıtlı yanlarında küçük bir pınar oluşturdu ve Leo, bu pınarın ihtiyacı olan herkes için hep orada olacağını biliyordu.

Leo ve Pırlı en iyi arkadaş oldular. Vadide dolaşıp pınarlar buldular ve susamış bahçelere yardım ettiler. Gittikleri her yerde insanlar gülümseyip el salladılar. Leo, sihirli keçisinin sadece kendisi için olmadığını öğrendi. En iyi armağanlar, dünyayı biraz daha yeşil ve biraz daha mutlu edenlerdir. Ve Pırlı yanındayken Leo da mutluydu.